

BRIEF VAN SIMON

Beste,

Bomen, we kunnen er maar niet genoeg van krijgen. Na de uitverkochte lezingen van Valerie Trouet en Wim Peeters moeten we toch nog wat doorbomen. Beiden delen trouwens hun inzichten voor de afwezigen in hun boeken: 'Wat bomen ons vertellen', en 'Bomen beter begrijpen'. Beiden brachten ons wetenschappelijke inzichten en praktische richtlijnen over hoe om te gaan met bomen.

Maar ontbreekt er niet een derde aspect? Want naast wetenschappelijk inzicht en praktisch boombeheer kunnen we ook met ons hart inzichten verwerven. Schrijver en dichter Victor Hugo schreef: «C'est une triste chose de songer que la nature parle et que le genre humain n'écoute pas». Wat bedoelde hij daarmee?

Sinds de wetenschap zich heeft opgesloten in dogma's als objectiviteit, herhaalbaarheid, testbaar, meetbaarheid..., zijn andere methoden van kennisverwerving weggeduwd. Toch worden deze dogma's aangevreten, zo bijvoorbeeld door het onzekerheidsprincipe van Heisenberg, de superpositie en de vraag of licht nu eigenlijk een golf is of een stroom van deeltjes.

Onze taal heeft echter de verbinding met de ziel niet verbroken. Hoe moet je immers verstaan: 'vlinders in je buik hebben', 'er ligt me iets op de lever', 'wat is er aan de hand', en 'zij bewaarde alles in haar hart'.... Beeldspraak? Dan ben je vast nooit verliefd geweest.

Hoe moeten we dan luisteren naar bomen in deze door de natuurwetenschappen onttoverde wereld? Moeten we aan bomen onze aandacht schenken, niet enkel op empirische wijze, maar ook met ons hart en luisteren met onze ziel?

Ja, kijk eens wat Guido Gezelle schrijft:

*Als de ziele luistert
spreekt het al een taal dat leeft,
't lijkigste gefluister
ook een taal en teken heeft:
blâren van de boomen
kouten met malkaar gezwind ...*

En wat zijn de titels van de boeken van Peter Wohlleben ook weer? Zoek het eens op, valt er je niets op? Je gaat Gezelle en Wohlleben toch niet wegzetten als naïeve snuiters?

Als je zoals Wohlleben meer dan 20 jaar in de Duitse wouden rondloopt moet je al potdoof zijn om niet te horen wat bomen te zeggen hebben. In de mystieke traditie is het een bekend gegeven dat de ziel, net als het lichaam, ook zintuigen heeft en we dus kunnen zien en horen met onze ziel, als we er open voor staan.

Ik licht hier maar een klein tipje op van de sluier die gelegd is over de niet-zintuiglijk waarneembare leefwerelden. Niet overtuigd? Geen nood, dan is de tijd voor jou nog niet rijp. Indien wel, dan kan Karsten Massei je verdere weg begeleiden met zijn 'In gesprek met de aarde'. De natuurwezens wachten je op om door te bomen over je innerlijke ervaringsweg met hen.

Lieve groeten,
Simon